

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/10/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8419202485
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8419202485.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovéj a členiek senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcu Y. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom L. XXX/XXX, XXX XX T. T. L., právne zast. JAKUBIS & PARTNERS s.r.o., Zámocká 36, 811 01 Bratislava, IČO: 50 990 365, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zast. Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., 1. mája 173/11, Piešťany, IČO: 47 234 679, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.979,39 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č.k. 6Csp/48/2019-96 zo dňa 17.12.2020 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému vo vzťahu k žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou súdu prvej inštancie podanou 06.08.2019 domáhal toho, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu primerané finančné zadostučinenie 5.979,39 eura. Žaloba bola odôvodnená tým, že medzi stranami sporu sa viedlo na súde prvej inštancie pod sp.zn. 2C/172/2014 konanie, v ktorom žalovaný žaloval žalobcu o zaplatenie sumy 9.880,13 eura. Vo vyjadrení k žalobe vzniesol námietku premlčania nároku, ktorý voči nemu žalovaný ako žalobca uplatnil, namietal tiež výšku ročnej úrokovej sadzby ktorá mala byť v rozpore s dobrými mravmi a vzniesol tiež námietky, na základe ktorých úver bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. V konaní 2C/172/2014 vzal žalovaný voči nemu žalobu späť, v dôsledku čoho bolo konania zastavené. Keďže je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a preto dôvodne žiada finančné zadostučinenie vo výške 5.979,39 eura, táto čiastka zodpovedá sume, o ktorú sa chcel žalovaný bezdôvodne obohatiť.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný so žalobou nesúhlasil. V pôvodnom konaní vedenom pod sp.zn. 2C/172/2014 nešlo o aktívnu iniciatívu žalobcu, ktorý by v konaní uplatňoval porušenie svojich práv. Bol to naopak žalovaný, ktorý si uplatňoval dlžnú sumu z dôvodu, že žalobca neplní riadne a včas povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o úvere. Konanie bolo zastavené, nedošlo k žiadnej deklarácii porušenia práv alebo povinností, výšku žiadaného zadostučinenia považoval za vrcholne neprimeranú. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že pod sp.zn. 2C/172/2014 bolo vedené konanie na základe návrhu žalovaného voči žalobcovi o zaplatenie sumy 9.880,13 eura s príslušenstvom. Uznesením č.k. 2C/172/2014-87 z 05.08.2016 bolo konanie zastavené pre späťvzatie žaloby

realizované pred začatím pojednávania vo veci samej. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby nebolo prihliadnuté z dôvodu, že pojednávanie vo veci samej začaté nebolo, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 01.09.2016. Žalobca k dôvodom, pre ktoré podal žalobu o priznanie finančného zadosťučinenia uviedol, že v čase keď so žalovaným uzatvoril zmluvu, na základe ktorej mu bola poskytnutá čiastka 6.231,79 eura, bol zamestnaný. Následne prišiel o prácu, nemal dostatok financií na úhradu úveru, mal aj iné úvery, bál sa exekútorov, mal strach, že príde o bývanie a žalovaný ho ohľadom vymáhania dlžnej sumy nekontaktoval ani osobne, ani telefonicky, iba písomne upomienkami, v majetkovej sfére mu žiadna ujma nevznikla. K námietke žalovaného o tom, že nárok na zadosťučinenie nemá keďže sa v pôvodnom konaní nedomohol ochrany svojich práv, uviedol, že v pôvodnom konaní dosiahol zastavenie konania. Po tom čo podal kvalifikované vyjadrenie k žalobe v pôvodnom konaní musel čeliť súdному konaniu, v ktorom mu hrozilo zaplatenie sumy, ktorá bola predmetom konania. Zastavenie konania znamenalo pre neho úspech, pretože nemusel zaplatiť pohľadávku vyplývajúcu zo spotrebiteľskej zmluvy.

Súd prvej inštancie posudzujúc zistený skutkový stav dospel k záveru, že námietka premlčania, ktorú vzniesol žalobca v konaní vedenom voči nemu na Okresnom súde Kežmarok pod sp.zn. 2C/172/2014 bola vznesená ako procesná obrana proti uplatňovanému nároku dodávateľa na zaplatenie sumy 9.880,13 eura. Vo vyjadrení k žalobe, ktorá mu bola v konaní 2C/172/2014 doručená, tvrdil, že úver bol zosplatený 22.05.2009, najneskôr mohol byť nárok na súde uplatnený 23.05.2012 keďže žalobca podal žalobu na súd 13.02.2014, podal ju po uplynutí premlčacej doby. Súd prvej inštancie uviedol, že išlo o hmotnoprávnu námietku spôsobujúcu oslabenie práva protistrany keď premlčaním nárok nezaniká, nemôže byť však súdom priznaný. Súd uviedol, že v konaní vedenom pod sp.zn. 2C/172/2017 neboli zistené okolnosti porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. ani iným zákonom. Konanie bolo zastavené, žaloba nebola zamietnutá pre nedôvodnosť uplatňovaného plnenia. Súd prvej inštancie s odkazom na ustanovenie § 3 ods. 3, 5 a § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 54a, § 875v, § 100, § 101, § 103, na ustanovenie § 1 ods. 1 zákona č. 258/2011 Z.z. o spotrebiteľských úveroch žalobu ako nedôvodnú zamietol pre nepreukázanie toho, že žalobca na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, vychádzajúc z úspechu a neúspechu strán sporu.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodu, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., pričom pri svojich úvahách išiel nad rámec zákonom požadovaných podmienok. Ak súd prvej inštancie zamietol žalobu iba z dôvodu, že žalobca údajne nepreukázal „okolnosti porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z. ani iným zákonom“, postupoval v rozpore s dikciou zákona. Podľa žalobcu účelom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia je reparaovať potenciálnu ujmu, pričom predpokladom pre uplatnenie tohto inštitútu nie je, aby ujma vznikla. Žalobca počas toho ako prebiehalo pôvodné konanie, znášal stav právnej neistoty, obával sa o výšku dlhu a jeho neustále narastanie keď si žalovaný voči nemu uplatňoval sumy, na ktoré nemal žiadny nárok. Samotná hrozba ujmy vznikla už podaním žaloby v pôvodnom konaní. Ak by sa v pôvodnom konaní žalobca nebol bránil, došlo by k vydaniu zaväzujúceho rozsudku a žalovaný by na základe neho voči žalobcovi viedol exekučné konanie. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktoré mali podporovať jeho názor, konkrétne rozsudok 3Co/34/2019 z 11.06.2019 a 7Co/132/2019 z 28.05.2020. Žalobca poukázal aj na to, že za účelom preukázania skutočnosti či je úver v pôvodnom konaní bezúročný a bez poplatkov navrhol prejudiciálne vyriešiť túto otázku, súd sa však s jeho návrhom vôbec nevysporiadal. Žalobca preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie prípadne aby rozhodol tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní, ako aj konanie rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z

ust. § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), vychádzajúc z toho, že nariadenie pojednávania vo veci nevyžadovala potreba zopakovania ani doplnenia dokazovania, ani dôležitý verejný záujem.

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený preskúmať ho z iných dôvodov než z tých, ktoré boli explicitne do uplynutia odvolacej lehoty uvedené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 20.05.2021 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie dôvodným nebolo.

Odvolacia argumentácia žalobcu, vychádzajúc z jej obsahu a zdôraznenia údajných pochybení súdu prvej inštancie bola konštruovaná na bližšie nešpecifikovanom tvrdení o tom, že konanie súdu prvej inštancie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

Odvolací súd posúdil relevantnosť odvolaním vymedzených tvrdení, prihliadajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/05).

5. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k tomu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

6. Odvolací dôvod založený na tvrdení o tom, že konanie súdu má inú vadu je dôvodom, ktorý sa vzťahuje na akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nespadá pod iný odvolací dôvod, avšak len vtedy, ak toto pochybenie mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

7. Po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom a právnym záverom súdu prvej inštancie má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie z dokazovania riadne zistil skutkový stav rozhodujúci pre posúdenie veci a právny záver ku ktorému dospel vychádza zo skutkových zistení. V rozhodnutí dal zrozumiteľné, dostatočne konkrétne vysvetlenie dôvodov rozhodnutia ku ktorému dospel. Na správnych záveroch súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP) a preto k odvolacím dôvodom žalobcu len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie dodáva:

8. Žalobca podal na súd žalobu, domáhajúc sa nároku na uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť mu primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.979,39 eura, tvrdiac, že v konaní, ktoré bolo proti nemu vedené na Okresnom súde Kežmarok pod sp.zn. 2C/172/2014 bol ako spotrebiteľ úspešný. K žalobe pripojil dôkaz, ktorý mal preukázať toto jeho tvrdenie a to uznesenie Okresného súdu Kežmarok č.k. 2C/172/2014-87 zo dňa 05.08.2016.

Z predmetného uznesenia vyplýva, že konanie, ktoré bolo začaté voči nemu na základe žaloby žalobcu z 13.02.2014 o zaplatenie 9.880,13 eura s príslušenstvom bolo zastavené v dôsledku späťvzatia žalobného návrhu zo strany žalovaného realizovaného pred začatím pojednávania vo veci samej. Z rozhodnutia vyplýva, že dôvod späťvzatia žaloby nebol špecifikovaný, z uvedeného dôvodu bol žalobcovi (tam žalovanému) priznaný nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

9. Z jazykovo gramatického výkladu ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a z toho, že ak nie sú závažné dôvody pre to, aby bol slovnému textu daný iný právny význam, má sa výrazom použitým v právnej norme prisúdiť taký význam, aký má v zmysle právneho jazyka je potrebné konštatovať, že uplatnenie práva v zmysle nároku na primerané finančné zadostučinenie môže byť úspešným len vtedy, ak je úspešne na súde uplatnené porušenie konkrétneho práva spotrebiteľa alebo povinnosti dodávateľa voči spotrebiteľovi upravených buď zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo tými osobitnými predpismi, normami, v ktorých je upravená ochrana spotrebiteľa.

10. Posúdenie každého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení, právom žalobcu je uplatniť na súde skutočnosti, ktorým hmotné právo prisudzuje právny význam a na základe týchto skutočností žiadať o rozhodnutie zodpovedajúce subsumpcii pod príslušnú právnu normu. Platí pritom, že žalobca môže požadovať aj to čo mu podľa práva nepatrí keďže aj článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a slobôd každému zaručuje, aby súd rozhodol o každom spore, ktorý sa týka práv a záväzkov občianskej povahy.

11. Z uznesenia Okresného súdu Kežmarok č.k. 2C/172/2014-87 z 05.08.2016 nevyplýva to, že žalobca v predmetnom konaní úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitným predpisom. Vyplýva z neho len to, že v dôsledku späťvzatia žalobného návrhu, ktorý voči nemu smeroval, bolo konanie zastavené. Nie je tak možné dospieť k záveru o splnení predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia upraveného v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Pokiaľ súd prvej inštancie žalobu zamietol, je jeho rozhodnutie a právne posúdenie zisteného skutkového stavu správne. Správnemu rozhodnutiu o žalobou uplatnenom nároku zodpovedá aj súvisiaci výrok o nároku na náhradu trov konania odzrkadľujúci výsledok, ku ktorému sa v konaní dospelo.

Odvolačný súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku potvrdil.

12. V odvolacom konaní nebol žalobca úspešný, naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému vznikol v zásade nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolačný súd vychádzal z článku 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonomiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli by bolo zjavne nielen nelogické, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania. Preto žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

13. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolačný súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolačný súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.